

som findes i § 4, men har stillet sin Argumentation paa Hensigtsmæssighedens Standpunkt, paa, at det var den fornuftigste Maade at indrette Finantsvæsenet paa, men at den ærede Taler ikke forsøgte at paavise, at det kunde indbefattes under de Ord, som findes i § 4. Den ærede Taler, som først havde Ordet efter mig (Madvig), forsøgte at bringe en saadan Overensstemmelse tilveie, idet han gjorde opmærksom paa, at det ikke gik an, at der i Fællesmonarchiets Budget skulde findes en Indtægtspost, som først skulde indkomme ved Slutningen af Aaret. Jeg skal dertil bemærke, at jeg udtryffeligt har udhævet, hvorledes det Tilskud, som skal ydes fra Landsdelene, successivt maatte være at indbetale til Fællesmonarchiets Kasse. Jeg holdt mig alene til Udgiftsiden og indlød mig aldeles ikke paa, hvorledes Indtægterne indfløde i Fælleskassen, for udtryffeligt at forklare, hvorledes jeg opfattede Sagen, at der Intet var til Hindrer for at følge de Bestemmelser, som staae i § 4, at Kongeriget skal tilflyde successivt, som Ugifterne forfalde til Betaling. Det er det Argument, som den ærede første Taler ikke har taget Hensyn til. Han har roest Monarchiet for, at det ikke forud forlangte det hele Beløb. Det forekommer mig at være en ganske særegen Betragtning af Finantsvæsenet at tænke sig Muligheden af, at en Finantsminister ved Aarets Begyndelse skulde kunne fremkomme med en saadan Begjæring, eller der kunde være Tanke om, at han paa en eller anden Maade — jeg vil ikke sige være berettiget til — skulde have det mindste Skin af Berettigelse til ved Aarets Begyndelse at have i sin Kasse Beløbet af alle de calculerede Ugifter. Jeg skal dernæst gøre opmærksom paa, at den samme ærede Taler bemærkede, at nu stee Tilskuddene kvartaliter. Jeg vil hertil anføre, at jeg ikke finder det Mindste i § 4, hvorefter alle Fællesstatsudgifterne, der

skulle udredes til den Tid, de forfalde, kunne forstaaes som en Indbetaling hvert Kvartal. Med Hensyn til hvad den samme ærede Taler anførte om en Dpgjørelse ved Aarets Slutning, da skal jeg opsætte det, til jeg kan omtale det paa samme Tid, som jeg fremkommer med nogle Bemærkninger om, hvad den sidste ærede Taler anførte. Han begyndte med at ytre sin Forundring over at see her en Beslutning om Noget, han troede for længe siden afgjort. Jeg veed ikke, hvoraf det kommer, at den ærede Landstingsmand ikke er bekendt med den Beslutning, som Folkethinget tog ifjor, og som dog ikke kan ansees for at være død i Mellemtiden fra Folkethingets Beslutning og til nu. Det var ikke mig, der fremkom med en Betragtning over disse Forhold; men den er foranlediget ved det Forslag, som er vedtaget i Folkethinget, og jeg antager derfor ikke, at det skulde være et Spørgsel eller Noget af den Art. Han udtalte sig dernæst om de forskjellige Foranstaltninger, som han som daværende Finantsminister har truffet for at ordne dette Forhold. Dette skal jeg ikke videre gaae ind paa. Jeg troer, at det er Noget, som for Diebliffet ligger udenfor Discussionen; men naar han udtryffeligt har udhævet, at Loven om Delingen af Kassebeholdningen er gaaet igjennem, uden at Noget derover har ytret sig, idetmindste til 1ste Behandling, da forekommer det mig, at det ikke er noget stærkt Argument. Jeg for min Person har ikke villet udtale mig derover, skjøndt jeg ikke anseer det for at være hensigtsmæssigt. Jeg har ikke villet optage Forsamlingens Tid med at fremsætte Betragtninger, som jeg derom kunde have at gjøre, da jeg betænkte, at jeg i denne Henseende vilde møde en stærk Modstand, navnlig fra den ærede 1ste Landstingsmand for 1ste Kreds (Andræ) og jeg derfor ikke havde nogen sandsynlig Udseende til at sætte min Mening igjennem, og denne Lov jo allerede har været den herskende i den forløbne Tid.